

Шемет Уляна Романівна,
студентка Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
Халапсіс Олексій Владиславович,
доктор філософських наук,
професор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СИМУЛЯКРИ НАШОГО ЖИТТЯ

Сучасний світ змінюється занадто швидко. Подекуди навіть стрімко. Цей трансформаційний потік підминає під себе всі прояви людського буття, часом і самих людей. З його гуркотом прориваються до нашого слуху якісь зовсім не звичні (спочатку) слова, терміни, поняття... А інколи трапляється так, що реалії сьогодення «реанімують» та «осучаснюють» колись вже визначені та сформульовані поняття. Так трапилось моє «знайомство» з симулякрами: про них останнім часом часто згадує у своїх висловлюваннях сучасна українська письменниця, публіцист, літературознавець, філософ Оксана Забужко. Згадує в різних аспектах: коли говорить про «таблордизацію» для масової аудиторії — кожен політик грає свою роль у медіа та політтехнології; коли виокремлює субкультуру «політичних симулякрів»; коли називає симулякрами блокування активістами будь-яких об'єктів («...димові шашки, які пускають в інформаційний простір, щоб задурити вам голову»); коли розбирає цю проблему під час макіяжу на прикладі накладних вій перед інтерв'ю журналу «Vogue»; коли викладає на своїй сторінці в соціальних мережах міркування щодо кожної гучної події в нашому суспільстві (її підписники навіть просять не припиняти «діагностику симулякрів»).

Виявляється, поняття «симулякр» відомо ще з Платонівської філософії. Згідно з концепцією Платона, симулякр протистоїть дійсності та є не справжнім, має негативну сутність. Він — підробка, примара. При чому симулякр навіть не копія речі (копія має бути подібною до речі), а підробка копії. Далі на Платона спирались І. Кант, Гегель.

Особливого значення симулякр (вже як термін) набуває у філософії французького постмодерніста Ж. Бодрійяра. У сучасному світі тотального формалізму, засилля реклами та товарів масового вжитку, інформаційного шквалу та нездатності його адекватного сприйняття людство потрапляє у безвихідь, у світ симуляцій, де знак примушує реальність зникнути. Симулякри стають частиною суспільного життя, повсякденності та встановлюють нові соціальні порядки. Так симулякр стає візитівкою постмодернізму. Сам Ж. Бодрійяр симулякром назвав війну у Персидській затоці 1991 року: незрозуміло, чи було там щось насправді, чи ні, чи це були лише телевізійні картини для масового глядача...

Сучасному симулякру вже не потрібен оригінал. Він настільки набув свого спотвореного вигляду, що говорять навіть про «епоху бутафорії та симулякрів». Цей «метод бутафорії» вже не просто принцип сучасного життя, а нова філософія, стиль життя людей. Чому саме бутафорія? Аналогія простежується з театральними бутафорними декораціями та муляжами. Предмети театрального реквізиту не завжди справжні. Це зрозуміло: так зручніше й потребує менших витрат. Такий театральний метод був запозичений капіталістичним виробництвом та застосований у масовому виробництві (дешева сировина, мінімальне використання трудових ресурсів та інше). Звідти китайські «бутафорні» предмети масового вжитку, генно-модифіковані продукти харчування, гламурна мода (вже згадувані накладні вії в тому числі), жіноча шаблонна «краса» завдяки пластичній хірургії та багато іншого.

Жахливішим за це є те, що більшість зникає до цього, не напружується, щоб відокремити справжнє від надуманого, більшість задовольняється тим, що пропонують і сприймає за належне. Хіба сучасний гаджет дасть змогу відчувати запах книжки, почути шелест перегорнутої сторінки чи крадькома зробити примітку на улюбленій сторінці?

Бібліографічні посилання:

1. Бодрийяр Ж. Система вещей. Москва: Рудомино, 1999. 222 с.
2. Бодрийяр Ж. Симулякры и симуляции. Москва: ПОСТУМ, 2015. 240 с.

Шепеленко Тетяна Леонідівна,
кандидат педагогічних наук,
доцент Криворізького факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**КОМУНІКАТИВНО СПРЯМОВАНЕ НАВЧАННЯ
ЯК ІННОВАЦІЙНА ОСВІТНЯ ТЕХНОЛОГІЯ**

Провідною тенденцією розвитку освіти в умовах входження України в європейський освітній простір є її безперервне оновлення. Одним із шляхів оновлення системи освіти є трансформація традиційного процесу в інноваційний, забезпечити який покликані інтерактивні технології «...які побудовані на цілеспрямованій та спеціально організованій груповій та міжгруповій діяльності, зворотному зв'язку між усіма її учасниками задля досягнення взаєморозуміння та корекції навчального та розвивального процесу, індивідуального стилю спілкування, рефлексивному аналізі [1, с. 24]. Упровадження інтерактивних технологій в освіті, спрямовано на розвиток у майбутнього фахівця творчих здібностей, потреби і здатності бути суб'єктом власного розвитку, суб'єктом взаємодії у навчально-пізнавальній діяльності та орієнтують його на самовизначення, самоактуалізацію, самореалізацію. Од-